

24 Un no turienes cēlies Viņš nogāja uz Tiras robežām.

Un, kādā namā iegājis, Viņš gribēja, lai neviens to nemanītu; bet nevarēja palikt apslēpts.

25 Bet kāda sieva, kuras meitiņai bija nešķists gars, par Viņu dzirdējusi, tūliņ nāca un nometās pie Viņa kājām. 26 Bet šī sieva bija grieķiete, dzimusi sirofeniķiete, un lūdza Jēzu, lai Viņš izdzītu ļauno garu no viņas meitas.

27 Un Viņš tai sacīja: "Lai papriekš bērni top paēdināti, jo neklājas maizi atņemt bērniem un sunīšiem mest priekšā." 28 Bet viņa atbildēja un Tam sacīja: "Tā gan ir, Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu druskām."

29 Un Viņš uz to sacīja: "Šī vārda dēļ ej! Ļaunais gars ir izgājis no tavas meitas." 30 Un, nogājusi savās mājās, viņa atrada meitiņu gultā guļam, un ļaunais gars bija izgājis.

31 Un atkal, izgājis no Tiras robežām, Viņš nāca caur Sidonu pie Galilejas jūras desmit pilsētu robežās. 32 Un pie Viņa atveda kādu kurlmēmu un Viņu lūdza, lai Viņš tam uzliktu roku. 33 Un Viņš to ņēma no ļaudīm savrup un lika Savus pirkstus viņa ausīs, spļāva un aizskāra viņa mēli,

34 un skatījās uz debesīm, nopūtās un sacīja uz to: "Efata, tas ir: atveries."

35 Un viņa ausis atvērās, un tūdaļ atraisījās viņa mēles saite, un viņš pareizi runāja.

36 Un Viņš tiem pavēlēja to nevienam nesacīt; bet, jo vairāk to aizliedza, jo vairāk tie to izpauda

37 un brīnījās ļoti par to un sacīja:

"Viņš visas lietas ir labi darījis; Viņš dara, ka pat kurlie dzird un mēmie runā."

Marka ev. 7: 24–37

Mīļā draudze!

Pie mūsu dzīves pieder, ka ir jāievēro robežas. Jau no pašas bērnības mēs mācāmies, ko drīkst, ko nedrīkst, mēs saņemam uzslavu vai aizrādījumu. Mēs tiekam sagatavoti pieaugušo patstāvīgajai dzīvei, kur nebūs vienmēr kāds no vecākiem līdzās, vai kāds policists, kas tevi vaktē. Lai sabiedrība varētu kaut cik normāli funkcionēt, ir jābūt kopīgiem noteikumiem, kas regulē attiecības, kas izpauž galvenās vērtības. Ne visi ir vienlīdzīgi: ir tādi, kuriem ir vairāk varas un kuri var noteikt to, kas ir galvenais. Tāpat arī vairākums var noteikt, ka "mēs" darām tā, tur neko nevar mainīt.

Kamēr kāds visu laiku dzīvo savā ierastajā teritorijā, lietas liekas pašas par sevi saprotamas. Problēmas sāk rasties, ja nonāk citā vidē, kur ir pavisam citi noteikumi. Mēs visi to zinām, kā tas ir, ja aizbrauc uz ārzemēm, kur ir cita valoda, cita kultūra, citi apstākļi. Nav brīnums, ka cilvēki var apjukt.

Arī Jēzus kopā ar Saviem mācekļiem bija nonākuši svešā teritorijā. Viņi bija nogājuši līdz pilsētas Tiras robežām, kas atradās uz ziemeļrietumiem no Galilejas. Tā bija pagānu teritorijā, kurā dzīvoja daudz grieķu. Kāpēc Jēzus tur gāja, netiek pateikts. Varbūt, ka Viņš vienkārši gribēja atpūsties no visiem tiem cilvēkiem, kas prasīja palīdzību. Varbūt, ka Jēzus, šķērsojot robežu, vēlējās būt uz kādu brīdi brīvs no draudiem un varas vīru uzraudzības. Katrā ziņā Viņam nesanāk atvilkt elpu, jo pat šeit, esot mājā, viņus iztraucē kāda sieva, kas meklē palīdzību savai meitai. Tā bija rupja ielaušanās Viņu privātajā sfērā. Ne tikai tas, ka viņa neievēroja Jēzus vajadzību pēc atpūtas, viņa izturējās nepiedienīgi, jo tā laika sabiedrībā sievietēm publiskajā telpā

bija ļoti ierobežotas tiesības. Vienīgi prostitūtas tuvojas tik nekaunīgi vīriešiem ārpus mājas. Bez tam jūdiem nebija pieņemams ēst kopā ar pagāniem.

Mēs šeit redzam, kā šī sieviete neievēro elementāru pieklājību, viņa pārkāpj noteiktās dzimuma un tautības robežas.

Kāpēc viņa tā rīkojas? Atbilde ir vienkārša, viņa ir izmisusi, viņa nezina, kā palīdzēt savai meitai, kurai ir nešķīsts gars. Mums ir grūti izprast, ko tas nozīmēja, jo mums ļoti daudzas garīgas saslimšanas tiek kontrolētas ar zāļu palīdzību. Bet toreiz tas tā nebija, un mēs nezinām, kas notika šīs sievietes mājās. Viņa bija dzirdējusi, ka Jēzus ir brīnumdaris un, daudz nedomādama, viņa metās pie Viņa kājām, lūdzot palīdzību.

Arī Jēzus atbilde mums nav viegli saprotama. Viņš saka: **"Lai papriekš bērni top paēdināti, jo neklājas maizi atņemt bērniem un sunīšiem mest priekšā."** Jēzus par bērniem apzīmē Savus tautiešus, kuriem vispirms pienākas maize, Viņa uzmanība, tikai pēc tam arī pārējie var kaut ko saņemt. Jēzus tos pārējos nosauc par "sunīšiem". Suņi, tas bija nicinošs apzīmējums pagāniem, atšķirībā no jūdiem, kas dzīvoja pēc Dieva likumiem. Tātad Jēzus diezgan rupji noraida šīs sievietes lūgumu pēc palīdzības. Varbūt, ka Jēzus šajā brīdī bija pārāk noguris, lai ielaistos uz šo sievieti, – viņa tik tiešām bija pārkāpusi visas pieklājības normas.

Tomēr pat šis Jēzus noraidījums neattur viņu vēlreiz lūgt ar vārdiem: **"Tā gan ir, Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu druskām."** Viņa guļ pie Jēzus kājām, un tagad viņa attiecina uz sevi Jēzus vārdu par sunīšiem. Viņa ļoti labi saprot, ka viņai nav nekādu tiesību, vienīgais uz ko viņa var cerēt, ir ēst no bērnu druskām zem galda. Redzot viņas lielo pazemību, Jēzus atver Savu sirdi un pārkāpj visām robežām, kas viņus šķir, un pasaka, ka ļaunais gars ir atstājis viņas meitu.

Pēc tam Jēzus kopā ar Saviem mācekļiem turpina ceļot pa pagānu teritoriju. Atkal Viņu lūdz, lai palīdz kādam svešiniekam, vienam kurlmēmam. Šoreiz Jēzus nepretojas, tikai tā vietā, lai uzliktu rokas, Viņš ar pirkstiem aizskar viņa ausis un ar siekalām viņa mēli. Jēzus, tā rīkojoties, pats kļūva nešķīsts savu tautiešu acīs, bet kurlmēmais sāka dzirdēt un varēja pareizi runāt.

Par ko ir šie abi stāsti? Manuprāt, te ir runa par to, ka žēlsirdība pārkāpj tās robežas, kas ir starp mums cilvēkiem. Tautība, dzimums, reliģija, konfesijā piederība, tas viss ir otršķirīgs Dieva valstībā. Mēs visi esam Dieva bērni, kuri var saņemt un izrādīt žēlsirdību, neatkarīgi no mūsu ārējā stāvokļa. Pirmais stāsts parāda, ka arī Jēzum tas nenācās viegli, arī Viņam bija Sevi jāpārvar, lai izpildītu sievietes lūgumu. Pēc Jēzus augšāmcelšanās pirmajiem kristiešiem, kas bija jūdi, bija jāatstāj aiz sevis savi aizspriedumi pret pagāniem, lai tiem varētu sludināt Dieva valstību. Starp citu, arī mēs esam šo pagānu vidū, kas tikai pateicoties pirmo Jēzus sekotāju drosmei un cilvēcībai, esam saņēmuši kristīgo vēsti. Šodienas stāsti ir aicinājums arī mums atstāt aiz sevis savu komforta zonu un ielaisties uz tiem, kas mūs baida, kas ir citādāki un kas neprot uzvesties, neskatoties uz to, kas ir sabiedrības vairākuma viedoklis, vai mēs paši ar to varam iegūt sliktu reputāciju un iekulties nepatikšanās. Dieva valstības robežas ir plašākas nekā mūsu valsts vai sabiedrības robežas. Ja mūsos nav žēlsirdības, tad mēs paši sevi izslēdzam no kopības ar Jēzu. Āmen.